

Veerse Meer 18 april 2015

Er zijn vele aanwezigen als we zaterdag 18 april om 9 uur naar het hartje van Zeeland vertrekken. Checkpoint SKK Schoten telt zijn leden in conditie: Hilde, Christine, Wim, Swa, Jan, Wilfried, Robby, Antoine, Jacques, Louis, Ferre, Ludo, Pol en Mieke.

Onze tocht vertrekt er vanuit een ideale uitvalbasis, Haven de Piet, dan naar Veere en terug. Voor sommigen onder ons - Robby, Ludo, Ferre en Pol - wordt de tocht net iets langer zonder een Pitstop naar de zeedijk. Geweldig, al naargelang je ervaring plan je je uitdaging. Het weer is uitstekend, zonnig, droog, bij een matige temperatuur en een wind die ik zo schat van een 3 beaufort, opbouwend naar 4.

Dus een strakke wind met kleine golven die hier en daar schuimen.

Dit wordt mijn "eerste ervaring" in het weidse open water.

Een voorproefje op de Noordzee? die nabij is gelegen.

Mijn Kajak SKK 011 is het vervoermiddel bij uitstek om het Veerse Meer te ontdekken.

Geruisloos varen we naar plekjes, die anders ontoegankelijk blijven. Ik overschouw een zwerm kajakken in soorten en kleuren die worden meegevoerd door de wind.

Door die strakke zijwind op de linkse flank van de kajak word ik stuurloos de andere richting uitgeblazen. Al peddelend bekijk ik de wereld vanuit een ander perspectief en voel me "nog niet één" met de elementen. De balans is nog zoek !

Een pallet van golvende zijwaartse stromen, een stevige wind, een stuurloze boot. Het water lijkt mij makkelijk laagdrempelig en ondiep. De zeekajakken en Lettmann die vlot passeren blijven in lijn en snijden mooi door het water. Hmmm .... dat verklaart het verschil in boot en toepassing.

Al snel wordt er aangestuurd door de ancients van het water diagonaal te kruisen, over de golven en tegen de wind aan te sturen. En dan de luwte op te zoeken via de verschillende eilanden die onze route markeren. Wim geeft me regelmatig nog wat hints .... bij afwijkingen word ik ook geholpen met instructies van Louis, Swa of Jan. Aha ik word al hoopvoller !! Als ik zo rondkijk blijken er nog die de controle verloren hebben over hun boot, maar even dapper verder proberen. Wat een teamspirit hé Christine, Hilde .... onze laatste nieuwkomers. Het is gewoon een kwestie van deze nieuwe aanpak te oefenen. Gewoon doorzetten. En dan zie ik Wilfried in speedo snelheid maken en helemaal de andere kant opvaren, naar de koplopers ... wat een stijl ! Wat gaat die doen? Jaja onze 82 jarige Jacques, een echte Highlander met lange witte haarlokken, wuivend in de wind is weg en waant zich nog in vroegere tijden toen het startschot werd gegeven tijdens een van zijn wedstrijdkampen. De Hercules Trophy. Zijn doel, je vaart toch met de toppers mee ! Stel je voor dat wij dit ook kunnen op die leeftijd - nu " bewondering".

Voor mij is het de eerste kennismaking met Jacques uit het ruige Noorden. Gehard tegen de koude, amper gekleed, snijdt hij vastberaden vaardig door het water. Als Jacques onze groep terug vervoegt, naderen we, na 9 kilometer varen, de jachthaven van het stadje Veere.

We leggen aan met de boten, eten even uit het vuistje op de stijgers en aanschouwen dit beeldig stadje in de zon, aan de overkant van het water. Vervolgens wandelen we naar een terras in de nabijheid van het oude stadhuis.

Veere... je moet er geweest zijn ! Je ervaart er een gematigd zeeklimaat.

Dankzij het stapelrecht van Schotse wol in de Middeleeuwen is het uitgegroeid tot een welvarende stad. Er werd ruimschoots genoten van deze heerlijke omgeving. Ik bestelde me een blonde Leffe en liet de vaarindraken inwerken bij het aanhoren van de geïnspireerde wilde verhalen die Jacques me toevertrouwde.

Klaar voor de terugtocht naar Haven de Piet.

Heerlijk, nu volkomen ontspannen, lever ik me over aan de golven en krijg een nieuw watergevoel. Met grotere tochten in gedachten, ruigere golven ga ik tijdloos de tijd in.

De groepjes worden zorgvuldig opgevolgd, opgewacht .... verzameld en rondkijkend, genieten we van dit prachtige meer. Ik zie nog heel wat watervogels passeren op de eilandjes. Hier en daar ontwijken we ondiepe hindernissen. We nemen deze keer de wind op kop, wat heel wat vaardiger en makkelijker vaart. Het gaat goed en af en toe begin ik geleidelijk snelheid te maken. Wow ... een nieuwe sensatie. Sommigen van de eerste groep vervoegen zich bij ons, zoals Ludo en Robby.

Plots zegt Jan ... "Ginds is de Ferre!" Een heel eind verder een heel ander kant uitvarend.

En dan gebeurt het, helemaal in het "nu" vaar ik geheel op mijn adem, mijn cadans, een ritmische dans met mijn peddel die me steeds dichterbij brengt bij de "Pol".

Hij komt steeds sneller in het vizier, mijn schouders zijn opgewarmd en gaan een versnelling hoger in turbo modus. Ik ben in tranche en geniet "los en vrij". Op deze afstand worden woorden verbroken en verscheurd door de wind en ik ben al een tijdje verwijderd van de groep. Helemaal in de ban en vastberaden nader ik de Pol op enkele minuten van de aankomst ..... het einde.

De aankomst .... Wat een euforisch gevoel. *Mijn balans gevonden.*

De synergie van verhalen en het delen van ervaring zorgen dat je elke keer een beetje kundiger wordt.

Mieke